

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΑΡΙΘ 6

ΤΑ ΕΜΦΥΤΕΥΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 268 τῆς 13 Νοεμβρίου 1927 τεύχος Α'. φύλλον τῆς Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως ἔδημοσιεύθη τὸ παρὰ τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἔγκριθὲν, τροποποιηθὲν ἀναλόγως, Ν. Δ. «Περὶ κυρώσεως τοῦ Ν. Δ. τῆς 6—2—26 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 2189, τοῦ 1920 «περὶ ἐξαγορᾶς τῆς κυριότητος ἐμφυτευτικῶν κτημάτων» κ. λ. π.

Κατὰ τὸ Ν. Δ. εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν παρεχωρήθη φύτεία, ἥδη ἐτοίμη, εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν διὰ συμβολαίου ὑπὸ ὄρους ἐμφυτευτικούς, τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς ἀσκεῖ ὁ ἐμφυτευτὴς μετὰ τὴν πάροδον τοῦλάχιστον εἰκοσιπενταετίας, παρατεινομένης ἀναλόγως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων, ὡς αἰεὶ ὁ ψιλὸς κύριος κέκτηται ἐλευθέρως φυτείας ἀνωτέρας τῶν τριάκοντα στρεμμάτων, εἰς περιπτώσιν δὲ καθ' ἣν ἤθελεν εἶναι ἰδιοκτῆτης ἐλευθέρως φυτείας κατωτέρας τῶν τριάκοντα στρεμμάτων, τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς ἀσκεῖται μετὰ τεσσαρακονταετίαν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ ἀσκήσις τοῦ δικαιώματος ἐξαγορᾶς περιορίζεται μόνον ἐπὶ τῶν 2)β τῆς φυτείας, τοῦ τελευταίου 1)β ἀπαλλαττόμενου τοῦ ἐμφυτευτικοῦ βάρους.

Διὰ τοῦ 2ου ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ Ν. Δ. κανονίζονται αἱ δόσεις πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος, ἐξακολουθούσης τῆς ὑφισταμένης νομικῆς σχέσεως μεταξὺ ἐμφυτευτοῦ καὶ κυρίου μέχρι τῆς ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τῆς ἀποζημιώσεως.

Ἐξαιροῦνται τῶν διατάξεων περὶ ἐξαγορᾶς ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων αἱ ἐμφυτευτικαὶ ἐκτάσεις αἱ κατὰ βεβαίωσιν τοῦ ἀρμοδίου νομομηχανικοῦ κείμεναι α'.) ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων τῶν ἐχουσῶν πληθυσμὸν ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων β'.) ἐντὸς τῆς οἰκοδομικῆς ζώνης τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, (Πειραιῶς Πατρῶν ἢ καὶ εἰς ἀκτῖνα 1000 μέτρων ἀπὸ ταύτης καὶ γ'.) ἐντὸς τῆς οἰκοδομικῆς ζώνης τῶν προαστείων χωρίων καὶ συνοικισμῶν ἐν γένει τῶν περιφερειῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Πατρῶν.

Ἐὰν ἐμφυτευτικὴ ἐκτασις ἕνεκα τῆς γειτνιασεως αὐτῆς μὲ σιδηροδρομικοὺς σταθμούς ἢ συνοικισμούς, μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐξαιρέσεις, ἔχη, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀρμοδίων Δικαστηρίων, ἀξίαν μᾶλλον οἰκοπέδου ἢ γεωργικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ μάλιστα ὑπερβαίνουσαν τὸ τριπλάσιον τῆς ἀξίας τῆς πλησιοχώρου πέραν τοῦ συνοικισμοῦ κειμένης

συνήθως καθαρῶς γεωργικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὁ ψιλὸς κύριος δικαιούται νὰ ἐξαγοράσῃ, ἐναντι ἀποζημιώσεως, τὰ ἐμφυτευτικὰ δικαιώματα.

Ἡ εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν ὀφειλομένη ἀποζημίωσις ὀρίζεται διὰ τοῦ Ν. Δ. εἰς τὸ 50ο)ο τῆς τρεχούσης ὀλικῆς ἀξίας τοῦ κτήματος προκειμένου περὶ ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων κτηθέντων ἀπὸ 25ετίας καὶ πλέον, εἰς τὰ 40ο)ο τῆς τρεχούσης ὀλικῆς ἀξίας προκειμένου περὶ ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων κτηθέντων ἀπὸ 15ετίας μέχρι 25ετίας, καὶ εἰς τὰ 30ο)ο τῆς τρεχούσης ὀλικῆς ἀξίας προκειμένου περὶ ἐμφυτευτικῶν δικαιωμάτων κτηθέντων ἀπὸ χρόνου κατωτέρου τῆς 15ετίας, τοῦ ψιλοῦ κυρίου ὑποχρεουμένου νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν ἐμφυτευτὴν διὰ πάσας τὰς γενομένας ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ κτήματι μονίμους βελτιώσεις.

Ὁ ψιλὸς κύριος δικαιούται ἢ τὴν ἄνω ἀποζημίωσιν ἢ καταβάλλῃ ἢ διὰ δηλώσεώς του, γενομένης ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ ἐκδόντος τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἐξ ἀδαιρέτου μετὰ τοῦ ἐμφυτευτοῦ κυριότητα ἐπὶ τοῦ κτήματος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἀριθ. 7 τοῦ ἰδίου Νομ. Διατάγματος «αἰτήσεις ἐμφυτευτοῦ περὶ ἐξαγορᾶς κυριότητος» ἐκδικασθεῖσαι ὑπὸ τὸ κράτος διατάξεων τοῦ ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1926 Νομ. Διατάγματος περὶ «ἐξαγορᾶς ἐμφυτευτικῶν κτημάτων» ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀμφισβήτησις ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Ἐφετείου ὅτι αἱ ἐπίδικαι ἐκτάσεις ἔχουσιν οἰκοπεδικὴν ἀξίαν, ἀνασφητίζονται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ ψιλοῦ κυρίου.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατὰ τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἀριθ. 7 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ εἰρημένου Νομοθ. Διατάγματος αἴρεται ἡ τελεσιδικία, ὑποχρεουμένου τοῦ Ἐφετείου ν' ἀποφανθῇ συνφθὰ ταῖς διατάξεις τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος, ὡς πρὸς τὴν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν καὶ ὡς πρὸς τὸ εἶναι τὸ κτῆμα κέκτηται οἰκοπεδικὴν μᾶλλον ἀξίαν ἢ γεωργικὴν τοιαύτην.

Εἰς τὰς διατάξεις ὅμως τοῦ Νομ. αὐτοῦ Διατάγματος, συνφθὰ ταῖς ὁποίας ἀποφαίνεται τὸ Ἐφετεῖον, περιέχεται καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 2 ἐδάφ. 1 καθ' ἣν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐμφυτεύσεως κατὰ τὰς περὶ ἐξαγορᾶς αὐτῆς διατάξεις δὲν περιλαμβάνεται ὡς συστατικὸν στοιχεῖον τὸ Συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο, ἀπαιτοῦνται ὅμως τὰ πρὸς ὑπαρξιν τῆς ἐμφυτεύσεως ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου παραδεδεγμένα στοιχεῖα, ἥτοι σύμβαισις, χρησικτησία κλπ. καὶ ἰδίᾳ

ἡ εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκατέρωθεν (διὰ συμβάσεως ἐννοεῖται) ἀνάληψις ὑποχρεώσεων, τῆς διατάξεως ταύτης ἐφαρμοζομένης καὶ προκειμένου περὶ κτήσεως ἐμφυτευτικοῦ δικαιώματος ἐπὶ κτημάτων ἀνηκόντων εἰς Μονὰς καὶ κατὰ τοῦτο ἐτροποίηθη τὸ ἀπὸ 3ης Ν)βρίου 1925 Ν. Α. δι' οὗ ἐξητήθη μόνον ἡ ἄσκησις τοῦ περιοχομένου τῆς ἐμφυτεύσεως ἐπὶ δεκαετίαν.

Τὰς ὡς ἄνω νομικὰς διατάξεις ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει τὰ Ἑγγλίαι ἀπασῶν τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Κράτους, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι τὰ πλεῖστα μοναστηριακὰ κτήματα εὐρίσκονται ὑπὸ τὰς ἄνω ἐκτεθειμένους ἐμφυτευτικὰς συνθήκας. Ἀλλὰ πρὸς ἀσφαλεστέραν τακτοποίησιν τῶν σοβαρωτάτων αὐτῶν μοναστηριακῶν ὑποθέσεων δέον τὰ Ἑγγλίαι ν' ἀπευθυνθῶσι τάχιστα εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, ὅπερ θέλει καθοδηγήσῃ αὐτὰ εἰς τὴν κατὰ τοὺς κειμένους νόμους προστασίαν τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας.

Α. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Β

«Πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ καρδιά εἶναι τὸ βασικώτερον τῶν ὄργάνων τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Ἡ ὑψηλὴ θρησκευτικὴ ἀξία αὐτῆς τῆς λέξεως «καρδιά», ἔγκειται εἰς τὴν ἀπλότητα, εἰς τὸ εὐπρόσιτον αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν, εἶναι χωρὶς ἀγάπην καὶ χωρὶς θρησκείαν· τὸ νὰ εἶναι τις χωρὶς θρησκείαν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ νὰ εἶναι χωρὶς καρδίαν. Μὴ πιστεύετε ποτε ὅτι εἶναι δυνατὸν ν' ἀντικατασταθῇ ἡ θρησκευτικὴ ἐγκαρδιότης διὰ τῶν συναισθημάτων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἀλληλεγγύης κ.λ.π. Τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα διεπράχθησαν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐδικαιολογήθησαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Robespierre διὰ δηλώσεων φιλανθρωπικῆς ἀγάπης. Ἐνταῦθα ἐφαρμόζεται τὸ «ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν γινώσεσθε αὐτούς». Ἡ ἀπουσία τῆς καρδίας ἐκδηλοῦται πάντοτε δι' ἐγκλημάτων, τὰ ὅποια πρόκειται νὰ θεμελιώσουν τὴν «εὐτυχίαν» τῶν μὲν εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας τῶν δέ. Δι' ἐκείνους εὐθὺς ἀμέσως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἔχουν καρδίαν καὶ ἔπειτα ὅτι ἔχασαν τοὺς μυστικούς δεσμούς πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τὸν Θεόν. Ἐχασαν οὕτω τὸ πραγματικὸν τῶν «ἐγώ», τὸ ἐλθισμόνησαν, δὲν ὑποπεύονται πλέον τὴν ὑπαρξίν του. Ἡ πραγματικὴ κοινωνία μὲ τὸν Θεόν, ἡ ἀληθινὴ θρησκευτικὴ πείρα, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει οὔτε θρησκεία οὔτε ἠθική, δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ εἰς τὰ βάρη αὐτοῦ τοῦ ἐγώ, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας.

Ἡ κοινωνία αὕτη πρὸς τὸν Θεόν εἶναι δυνατὴ, διότι εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει τὸ αὐτὸ μυστηριώδες βάθος τὸ ὑπονοούμενον ἐκ τοῦ ὅτι Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

Ἡ καρδιά εἶνε πλέον ἀκατανόητος, πλέον ἀνεξιχνίαστος καὶ ἀδιαπέραστος πλέον μυστηριώδης καὶ κεκρυμμένη ἢ ἡ ψυχὴ, ἢ συνειδήσις καὶ τὸ πνεῦμα. Εἶναι ἀνεξιχνίαστος εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτούς, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀκόμη περισ-

σότερον ἀξιοθαύμαστον καὶ μυστηριώδες. Ὁ προφήτης Ἰερεμίας θεωρεῖ τὴν καρδίαν βαθύτερον τι παντὸς ἄλλου καὶ δυσδιάγνωστον, ἐταξομένην δὲ ὑπὸ μόνου τοῦ Ἰεχωβά, τοῦ «ἐτάζοντος καρδίας καὶ νεφρούς». Τοῦτο διηνεκῶς ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰ μυστικά της. Ὀφείλομεν νὰ αἰσθανώμεθα ὀλίγος εὐλαβείας πρὸ τοῦ μυστηριώδους βάθους τῆς καρδίας. Ὀφείλομεν νὰ σεβώμεθα τὰ μυστικά της καρδίας, διότι ἐκεῖ εὐρίσκεται τὸ ἀληθινὸν κάλλος, ἡ αἰωνία καὶ πραγματικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ τῆς καρδίας πραγματοποιεῖται ἡ μυστικὴ κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον· διὰ τῆς καρδίας ἐπιτυγχάνεται αὐτὸς ὁ ἐνδόμυχος σύνδεσμος μὲ τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται *χριστιανικὴ ἀγάπη*. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη διακρίνεται πάσης ἄλλης ἀγάπης διὰ τοῦ μυστικοῦ βάθους της· εἶναι διαφορετικὴ πάσης ἄλλης, διότι εἶναι ἡ ἐπικοινωνία τῶν μυχιαιμάτων τῶν ὑπάρξεων, ἡ γέφυρα ἡ ἐνοῦσα τὴν ἄβυσσον τῆς μᾶς καρδίας μὲ τὴν ἄλλην. Πᾶσα ἄλλη ἀγάπη πρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκτὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἄλλο ἢ οικιότης, φιλία, εὐχαρίστησις, πάθος, εὐσπλαγχνία, συμπάθεια. Πάντα ταῦτα εἶναι ἐπιπόλαια σημεῖα ἐπαφῆς τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄλλον, ἐπαφῆς σωματικῆς ἢ ψυχικῆς, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν ἐγγίζει τὰ κεκρυμμένα κέντρα τῆς καρδίας, δὲν εἶναι μυστικὴ ἐπαφή, ἀλλ' ἐξωτερικὴ, εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ἀθέων.

Ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ ἐκφράζεται σαφέστατα ὅτι ἡ καρδιά εἶναι τὸ ὄργανον τῆς θρησκείας, διὰ τοῦ ὁποίου θαυμάζομεν καὶ ἐννοοῦμεν τὸν Θεόν (Ματθ. 5. 8.—Ἐφεσ. 3, 17). Εἰς τῶν χαρακτηριστικώτερων Πατέρων καθορίζων τὴν σπουδαιότητα τῆς καρδίας λέγει «Ὁ Θεὸς ζητεῖ τὴν καρδίαν πλήρη ἀγάπης δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν πλησίον· ἰδοὺ ὁ θρόνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀγαπᾷ νὰ κάθηται καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμφανίζεται πλήρης οὐρανοῦ δόξης.—Υἱέ μου, δός μοι τὴν καρδίαν σου καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θέλουσί σοι δοθῆ ἄνωθεν, διότι εἰς τὴν καρδίαν εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

Διὰ τούτων πιστεύω ὅτι κατεδείχθη σαφῶς, διατι πρέπει νὰ διαστέλλωμεν τὴν καρδίαν ὡς τὸ κυριώτερον ὄργανον τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τῆς διανοίας, τοῦ πνεύματος ἢ τῆς συνειδήσεως. Ἡ καρδιά εἶναι βαθύτερα, κεντρικώτερα τοῦ ψυχολογικοῦ κέντρου τῆς συνειδήσεως. Ἡ καρδιά δὲν εἶναι μόνον τὸ κέντρον τοῦ συνειδητοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου· ὄχι μόνον τῆς ψυχῆς, ἢ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ζῶντος σώματος· ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶναι τὸ κέντρον τῆς προσωπικότητος.

Διὰ τὸν ἀνατολικὸν Χριστιανισμὸν τὸ πνεῦμα, ἡ διάνοια, τὸ λογικόν, οὐδέποτε εἶναι τὰ τελευταῖα πέπρατα τῆς ζωῆς. Ἡ ἀφρημένη ἐνέργεια τοῦ πνεύματος· οἱ συλλογισμοὶ περὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι αἱ κυριώτεροι θρησκευτικαὶ συλλήψεις. Οἱ πατέρες τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας, δίδουν τὰς ἐξῆς ὁδηγίας διὰ τὴν

ἀπόκτησιν τῆς ἀληθοῦς θρησκευτικῆς πείρας: «πρέπει τὸ λογικὸν νὰ εἶναι εἰς τὴν καρδίαν». Διὰ τῶν λόγων τούτων ἐκφράζεται ἡ σπουδαιότατη ἰδέα, ὅτι ἡ διάνοια, χωρισμένη ἀπὸ τὴν καρδίαν, οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, ὅτι μᾶλλον ἡ καρδία εἶναι εἰς τὸ κέντρον ἢ ὁ νοῦς, ὅτι αὕτη εἶναι τὸ πρῶτον θεμέλιον τῆς ζωῆς.

Ἐλέχθη διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον: «ἰδοὺ τὸ λογικὸν του, ἰδοὺ ἡ καρδία του καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐγείρεται λίθινος τοῖχος». Αὐτὸς ὁ λίθινος τοῖχος καθιστᾷ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν ἀδύνατον. Ὁ σύγχρονος Ἑβραῖος ἔχει πολλὰς γνώσεις ἐκ τῆς θεολογίας, περὶ τῶν μυστηρίων καὶ ἐκ τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, συχνάκις μάλιστα γνωρίζει καὶ τὴν Ἁγ. Γραφήν. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἶναι ἀπλαῖ γνώσεις, περιέργεια. Ἡ ποσότης τῶν γνώσεων ὑπάρχει μόνη καὶ ἀπολύτως ἀπομεμονωμένη· κεχωρισμένη ταύτης διὰ τοῖχου μένει ἡ καρδία, ἣτις ἀπώλεσε τὴν ὑπεροχὴν σπουδαιότητά της, τὴν κεντρικὴν τῆς θέσιν, τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι τὸ θεμέλιον ὅλων. Ἡ διάνοια δὲν εἶναι ἐντὸς τῆς καρδίας καὶ δὲν θερμαίνεται διὰ τῆς φλογὸς τῆς καρδίας.

Ὁλος ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησιν, ὁ ἄνευ θρησκείας πολιτισμὸς, θέλει νὰ στερήσῃ τὴν καρδίαν τῆς κεντρικῆς τῆς θέσεως καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὴν διανόησιν, τὴν ἐπιστήμην, τὴν γνῶσιν. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν οἱ λόγοι τοῦ Leonardo da Vinci ἀποβαίνουν προφητικοὶ διὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν. «Ἡ μεγάλη ἀγάπη εἶναι ἡ κόρη τῆς μεγάλης γνώσεως. Ἡμεῖς ὅμως οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς θέλομεν τὸ ἀντίθετον: «Ἡ μεγάλη γνῶσις εἶναι ἡ κόρη τῆς μεγάλης ἀγάπης.» Πρὸς αὐτὴν, ὡς εἰς τελευταῖον κέντρον, εἰσερχοῦν ὅλα αἱ δυνάμεις τῆς συνειδήσεως καὶ ὅλα αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς.

Διὰ νὰ ἴδῃ τις τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ προσπαθήσῃ ὥστε ὁ νοῦς νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας, πρέπει τὸ πνεῦμα νὰ κατοικήσῃ ἐντὸς τῆς καρδίας. Μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ θαυμάσῃ τὸ ὄραϊον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σκέπτεται κανεὶς καὶ συλλαμβάνει, ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ζῆ καὶ αἰσθάνεται, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκφράζεται διὰ λογικῶν ἐννοιῶν. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει λογικὴν ψυχὴν κάμνει νὰ εἰσδύσῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὰ βάθη του καὶ θέτει εἰς ἐνέργειαν τὴν καρδίαν του. Τότε ἡ θεία χάρις τὸν περιβάλλει καὶ τοῦ δίδει τὴν εἰρήνην. Αὕτη ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ οὐρανία ἁρμονία, ἡ ὁποία εἶναι ἀνεκφραστός διὰ τῶν ἐννοιῶν, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ἡ μουσικὴ· μὲ μίαν λέξιν δὲν συλλαμβάνεται διὰ τοῦ πνεύματος, ἀλλ' εἶναι προσιτὴ εἰς τὴν καρδίαν. Περὶ αὐτῆς τῆς ἁρμονίας ὁμιλεῖ ὁ Ἁπόστ. Παῦλος: «Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.» Ἡ ἁρμονία αὕτη συλλαμβάνεται διὰ τῆς διαισθήσεως, οὐχὶ διὰ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας, ἡ ὁποία αἰσθάνεται ἐξ ἐνστικτοῦ καὶ ἀκούει τὴν ἁρμονίαν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν.

Ἐὰν πρέπη ἀκόμη νὰ διαφωτίσωμεν διὰ τίνος συναισθήματος γίνεται τὸ ὄραϊον αὐτὸ ἀντιληπτόν, τότε θὰ εἰπωμεν: διὰ τῆς ἀγάπης. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν

ἀγαπᾷ τὸ ὄραϊον, δὲν τὸ ἐννοεῖ· ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν, δὲν τὴν ἐννοεῖ· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν, δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται. Καὶ ἡ φιλοσοφία οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ: ἡ ἀγάπη τῆς σοφίας. Ἀφοῦ εἰς τὸ βάθος κάθε σοφίας παραμένει τὸ μυστικὸν τοῦ Θεοῦ, κάθε βαθεῖα φιλοσοφία ὁδηγεῖ εἰς τὸν Θεόν. «Ἀγαπήσεις τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου». Πρῶτον διὰ τῆς καρδίας, ἔπειτα διὰ τῆς ψυχῆς καὶ κατόπιν διὰ τῆς διανοίας.

Ἴδου τὸ τελευταῖον ἀποφασιστικὸν ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς καρδίας. Ἡ καρδία εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἀγάπης καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς βαθείας οὐσίας τοῦ ἀτόμου. Λὲν ἀγαπῶμεν μὲ τὸ λογικὸν καὶ τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν ἀγαπῶμεν τὴν γνῶσιν. Πρέπει νὰ δώσωμεν ὅλην μας τὴν καρδίαν εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸν ὁποῖον θέλομεν νὰ φθάσωμεν. «Ὅλας τὰς ἀξίας καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος κατακτώμεν διὰ τῆς καρδίας» «ὅπου ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν». Εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν τὸ κέντρον τοῦ ἀτόμου εἶναι εἰς ψυχρὸς ὀφθαλμὸς ἀπογεγυμνωμένον ἀπὸ κάθε θέλησιν· ἐκεῖ ἡ ἀγάπη εἶναι παροδικὴ καὶ πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ. Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὅμως ἡ ἀγάπη εἶναι ὄχι μόνον «κραταιὰ ὡς ὁ θάνατος» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Παλ. Διαθήκης, ἀλλὰ «κραταιότερα καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον». Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πηγὴ καὶ τὸ τεκμήριον τῆς ἀθανασίας, διότι μισεῖ τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν, θέλει μόνον τὸ αἰώνιον καὶ τὸ ἄφθαρτον, εἶναι τὸ συναίσθημα τῆς ὑπάρξεως· ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἁπόστ. Παῦλος λέγει εἰς τὸν ὕμνον του πρὸς τὴν ἀγάπην: «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει»· τὰ ἄλλα ὅμως, εἴτε προφητεῖαι, εἴτε γλῶσσαι, εἴτε γνώσεις εἶναι θέλουσι καταργηθεῖ. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε θὰ παρέλθῃ διότι εἶναι ὁ πόθος τοῦ τελείου, τοῦ ἀπολύτου, τοῦ αἰωνίου. Εἶναι ἡ αἰώνιος ζῶσα τελειότης. Πάν ὅτι παρέρχεται δύναται νὰ ἐξαφανισθῇ· ἀλλὰ τὸ τέλειον καὶ αἰώνιον οὐδέποτε θὰ ἐξαφανισθῶσι.

Αὕτη εἶναι ἡ θεμελιώδης σκέψις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀληθὴς φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός. Ἡ ἀπώλεια τῆς καρδίας εἰς τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν τῶν ζωτικῶν δυνάμεων τῆς ὑπάρξεως, ἣτις μεταμορφώνεται εἰς ἓνα διηνεκὴ θάνατον, εἰς μίαν ἀποξήρανσιν. Ἴδου διατὶ ἡ ζωὴ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ ὁμοιάζει τόσον πρὸς τὸν θάνατον, ἢ εὐθυμία του πρὸς τὴν πλῆξιν καὶ εἰς ὅλην τὴν λογοτεχνίαν τοῦ τελευταίου αἰῶνος διακρίνεται τὸ αἰσθημα τοῦτο τῆς θλίψεως.

Τὸ αἰσθημα δὲ τοῦτο τοῦ κενοῦ, τοῦ μηδενός, προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ κεντρικὴ πηγὴ τοῦ προσώπου ἐστερεύσεν, ἡ καρδία του ἀπεξηράνθη. Οὐδὲν ἄνθισμα ἐξωτερικῶν δυνάμεων θὰ τὸ βοηθήσῃ πλέον οὔτε τὰ θαύματα τῆς τέχνης, οὔτε ἡ μετακίνησις τῶν ὀρέων, οὔτε ὅλα τὰ θαύματα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἡ διανομὴ τοῦ πλοῦτου, οὔτε αἱ ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης, διότι, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἁποστόλου, «ἐὰν ἀγάπην μὴ ἔχω οὐδὲν εἶμι». Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσφέρει εἰς

τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα τὸ Εὐαγγέλιον ὑπενθυμίζον οὕτω τὴν ἀπώλειαν τῆς προσωπικότητός της, τὴν ἀπώλειαν τῆς καρδίας της καὶ τὴν ματαιότητά της.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀληθείας ἀναγνώρισις

Ἐξ ἐπιστολῆς «πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς γνησίους ὀρθοδόξους», ἣν ὑπογράφει «παλαιοημερολογίτης» παραλαμβάνομεν τὰ ἐξῆς ὀρθὰ καὶ λογικά. «Σήμερον κανεὶς μας πλέον, παρὰ τὰς βεβαιώσεις τοῦ κ. Βοκοτοπούλου, καὶ μερικῶν ἀγραμμάτων Ἀγιορειτῶν, κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι δὲν ὑπάρχουν κανόνες τῶν Συνόδων οἱ ὅποιοι ἀπαγορεύουν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅτι δὲ τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις δὲν προσβάλλονται μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀποδείξεις εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον μένει ἡ ἴδια Δὲν εἴμεθα τυφλοὶ νὰ μὴ βλέπωμεν ὅτι δὲν μετεβλήθη τίποτε εἰς τὰ δόγματα, τὰς παραδόσεις καὶ τὰς ἀκολουθίας. Ἐκτὸς τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν, καμμία ἄλλη διαφορὰ δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν τῶν παλαιοημερολογητῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶς εἶπαν ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶνε παπικὸν καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔγεινε παπική. Ἀλλὰ κανεὶς σοβαρὸς ἄνθρωπος δὲν πιστεύει σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν φλυαρίαν. Ὁ παπισμὸς δὲν εἶνε ἡμερολόγιον, εἶνε μεγάλη αἵρεσις, ἡ ὅποια προσβάλλει τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὰ μυστήρια καὶ τὰς παραδόσεις. Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τὸ ἔχουν καὶ οἱ παπισταὶ καὶ οἱ προτεστάνται, τὰ δύο ἀντίθετα ἄκρα, ὥστε τὸ ἡμερολόγιον δὲν σχετίζεται πρὸς δόγματα καὶ παραδόσεις. Τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον παρεδέχθησαν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Ἐγείναν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ παπισταί; Ἄς παύσουν λοιπὸν ἐκεῖνοι ποῦ θέλουν νὰ μᾶς ἐκμεταλλεύωνται, νὰ μᾶς λέγουν ψεύματα. Ἄλλως τε καί εἰς μας δὲν ἀγνοεῖ ὅτι, πρὶν γίνῃ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον εἰς τὰ 1583, ἡ Ἐκκλησία μας εἶχεν ἐξ ἀρχῆς τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον μὲ τὸν Πάπαν, ὅπως ἔχει τοὺς ἰδίους μῆνας, τὰς ἰδίας ἐβδομάδας καὶ τὰς ἰδίας ἡμέρας. Ἄφ' ὅτου ἔγεινε τὸ παπικὸν σχίσμα μέχρι τοῦ 1583 εἴχαμεν τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον μὲ τὸν Πάπαν. Αὐτὸ εἶνε ἀπολύτως βέβαιον. Ἄλλ' ἐπίσης εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δὲν παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν, ἡ ὅποια παρουσιάζει διαφορὰν μόνον ὡς πρὸς τὰς ἀκινήτους ἑορτάς. Ὡς πρὸς τὰς κινήτας ἑορτάς δὲν ὑπάρχει διαφορὰ.

Οἱ καρποί.

Μειράκια δεκαεξαετῆ σπεῖραν ἐκβιαστικὴν ἀποτέλεσαντα διέσπειραν τὸν τρόμον εἰς διαφόρους πολίτας διὰ τῶν ἀνωνύμων ἐπιστολῶν των, ὑφ' ἃς ἐξήπλουν ὑπογραφὰς μυστηριωδῶν σωματείων, ὅποια τὰ ὑπὸ τινῶν κληματογραφικῶν ταινιῶν ἐπιδεικνύμενα. Τὰ παιδιά, συλληφθέντα ἐκ τῶν ὧτων, φιλοξενοῦνται ἐν τοῖς κρατητηρίοις. Ἐνθυμούμεθα ὅτι καὶ παλαιότεραι καὶ λίαν πρόσφατοι ἀκόμη διατάξεις ἐδημοσιεύοντο κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ἀηλικῶν πρὸς τοὺς κληματογράφους, ἐπὶ τῇ συλλήψει δὲ τῶν ἀνωτέρω ἀηλικῶν ἐγράφετο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι οὗτοι ἦσαν τακτικοὶ τῶν κληματογράφων θαμῶνες. Μήπως αἱ διατάξεις παρ' ἡμῖν γράφονται ἀπλῶς διὰ νὰ δημοσιεῦνται;

Σὺ εἶπας.

Ὁ Μπουχάρην, εἰς ἐκ τῶν στηλοβατῶν τοῦ κομμουνισμοῦ τῆς Μπολσεβίκιας, ἐν τῷ πανηγυρικῷ του ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ Λένιν ἀντὶ διθυράμβων λαθῶν ἐπλεξε δεινὸν κατηγορητήριον κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας. Ὡμίλησε περὶ τῆς κολοσσαίας μεταδόσεως τῶν δυσωνύμων νοσημάτων, περὶ τῶν τρομακτικῶν διαστάσεων τοῦ ἀλκοολισμοῦ, περὶ τῶν κατὰ χιλιάδας καὶ μυριάδας θανάτων γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετὸν καὶ τῶν μόλις γεννωμένων βρεφῶν ἐνεκεν ἀρνήσεως τῶν γυναικῶν νὰ τὰ θηλάσουν, περὶ τῆς τρομερᾶς ἀκαθαρσίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῆ σήμερον ἡ Ρωσία, καὶ ταῦτα πάντα μετὰ λεπτομερειῶν φρίκην ἐμποιοῦσῶν. Καὶ ὅταν τοιαῦτα ἀκούονται ἀπὸ χειλέων ὅποια τὰ τοῦ Μπουχάρην, καὶ μάλιστα εἰς τόσον ἐπισήμους στιγμάς, διὰ τί ὀργίζονται οἱ κομμουνισταὶ ὅταν τὰ ἀκούουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Καὶ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν.

Αἱ χαρτοπαικτικαὶ λοιπὸν λέσχαι μετεφτυεῦθησαν καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐπαρχίαν. Τὸ τρομερὸν δηλητήριον μετεδόθη καὶ εἰς τὰ χωρία, καί, ἂν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής, τοῦ ὁποίου τὴν περὶ τῶν παρὰ τὰς Ἀθήνας χαρτοπαικτικῶν κέντρων περιγραφὴν ἐγνωρίσαμεν ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», ἂν, λέγομεν, ὁ διευθυντής τῆς Ἀστυνομίας ἐπεχειρεῖ μίαν ἐπιθεώρησιν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, θὰ μᾶς ἀνέφερε πράγματα χειρότερα τῶν ἐνταῦθα σημειωθέντων: πτώχευσις οἰκογενειῶν, συζύγων ἐγκατάλειψιν, ἀποκήρυξιν τέκνων, πένθος καὶ θρήνους καὶ σπαραγμούς. Ἀνθοῦντες συνοικισμοὶ κατεστράφησαν ὀλοσχερῶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς χαρτοπαιξίας ἐν λέσχαῖς χαρτοπαικτικαῖς ὀργανωμέναις ἐντὸς χωρίων! Ἐχομεν τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ἡ τρα-

γική αὐτὴ κατάστασις ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινήσῃ τοὺς ἀρμοδίους.

Ἀδελφικὴ παρατήρησις.

Ὅτε τὸ πρῶτον ἐκ τηλεγραφήματος τῶν ἐφημέριδων ἐγνώσθη ὅτι ὁ Μακ. Πατριάρχης Σερβίας, λειτουργήσας κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Βελιγραδίου, μετέδωκε τὴν θείαν Εὐχαριστίαν εἰς 6 Ἀγγλικανοὺς λαϊκοὺς, δὲν ἠθελήσαμεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοιαύτην εἶδησιν. Ἄλλ' ἡ ἀναγραφὴ καὶ ὁ σχολιασμὸς τοῦ γεγονότος ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων οὐδεμίαν καταλείπουσιν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ γηραιὸς Πατριάρχης ἐξωλίσθη εἰς σοβαρὰν ἐκκλησιαστικὴν παράβασιν, ἣτις ἐξένισε καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς Ἀγγλους. Τῇ ἀμέσως ἐπομένῃ Κυριακῇ ἐμελλε νὰ μεταβῇ Ἀγγλος ἱερεὺς εἰς Βελιγράδιον, ὡς συνήθως πράττει, ἵνα μεταδώσῃ εἰς τοὺς ὁμοδόξους τοῦ τὰ Μυστήρια, ὥστε οὔτε ὡς «οἰκονομία», ὡς ὀρθῶς ἤδη παρετηρήθη, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἢ πράξις τοῦ Σέρβου Πατριάρχου. Πάντως δὲ οὗτος προέβη εἰς αὐτὴν ἐπιγνώσει ὅτι μεταδίδει τὴν θείαν Εὐχαριστίαν εἰς ξένους πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχοντας μυστηριακὴν κοινίαν πρὸς αὐτήν, μὴ πιστεύοντας εἰς τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὡς πιστεύει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἀλλὰ συμβαίνει ἀπὸ τίνος χρόνου τὸ ἐξῆς ἐκπληκτικὸν ἀλθῶς γεγονός ἐν Σερβίᾳ. Ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐγκαθιδρύθη ἄλλη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀυτοκέφαλος, ἡ τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσων. Ὁ προϊστάμενος τῆς παραδόξου ταύτης ἔθνοφυλετικῆς Ἐκκλησίας πρῶτον Μητρ. Κιέβου Ἀντώνιος ἀσκεῖ ἀκαταμάχτην ἐπίδρασιν. Εἰς αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν ὀφείλεται τὸ γεγονός ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία, καίτοι πρωτοστατήσασα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ νέου ἡμερολογίου, δὲν προέβη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ. Ὁ Ἀντώνιος ἐθεώρησε τὸ νέον ἡμερολόγιον «μοδερνισμόν». Καὶ μέχρι μὲν πρὸ ὀλίγου χρόνου καὶ ἔλεγε καὶ ἔγραφε κατὰ τῶν Ἀγγλικανῶν, ἀφ' ὅτου ὅμως κατὰ τὸ προπαρελθὸν θέρος ἐπεσκέφη τὸ Λονδίνον, ἠξιώθη πολλῶν περιποιήσεων καὶ συμμετέσχε ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν, ἐπέστρεψεν εἰς Σερβίαν διαπρύσιος κήρυξ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἀγγλικανῶν, ὡς πρῶτον αὐτῆς βῆμα θεωρήσας τὴν ἀμεσον καὶ ἀνευ συζητήσεως ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Φοβούμεθα λοιπὸν μήπως τὸ ἀπροσδόκητον διάβημα τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου τῆς Σερβίας ὀφείλεται εἰς τὰ νέα διδάγματα τοῦ Ἀντωνίου. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἀδελφικὴν παρατήρησιν ἐπὶ τῆς πράξεως τοῦ Πατριάρχου, νὰ συστήσωμεν δὲ θερμῶς τὴν ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως αὐτῆς.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐυαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἔσθλην ἤχοι
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	5 Κυρ. ΙΣΤ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΔΓ'	Α' α'
	12 Κυρ. ΙΖ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΛΔ'	Β' β'
	19 Κυρ. Ἀπόκρως	Κυρ. Ἀπόκρως	Γ' γ'
	26 Κυρ. Τυροφάγου	Κυρ. Τυροφάγου	Δ' δ'

Ἡ σημασία τῆς κατηχήσεως.

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Καινῆς Κτίσεως» ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Manchester τῆς Ἀγγλίας γνωστοτάτου παρ' ἡμῶν πρωτοπρεσβυτέρου πατρὸς Κωνσταντίνου Καλλιῆκου πραγματευομένη περὶ τῆς σημασίας τῆς κατηχητικῆς δράσεως. Τὴν ἐν τοῖς ναοῖς εἰς τοὺς παῖδας καὶ τοὺς νέους παρεχομένην κατηχητικὴν διδασκαλίαν χαρακτηρίζει ὡς «τὸ Ἄλφα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας εὐεστοῦς». Τὴν κατηχητικὴν μέθοδον πρὸς δημιουργίαν τῆς νέας γενεᾶς κατ' ἀρέσκειαν μεταχειρίζονται σήμερον καὶ οἱ σοσιαλισταί, καὶ οἱ κομμουνισταί, καὶ οἱ μπολοσεβίκοι, καὶ οἱ ἄθεοι, ἐξοδεύουν δὲ ἀμύθητα ποσὰ διὰ νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὴν νεολαίαν τὸ μῖσος κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μὲ μουσικὴν μάλιστα! «Καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία—ἐπάγεται ὁ αἶδεσ. Καλλιῆκος—, ἣτις πρώτη εἰσήγαγεν εἰς τὸ οὐστημά της τὰς ἀπαραιτήτους κατηχητικὰς μνῆσεις, ὧν ἀνευ οἱ ὀπαδοί της δὲν ἐθεωροῦντο μέλη τῆς ζῶντα καὶ ὀργανικῆς ἢ χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία τὴν ἀναγέννησιν ἐκήρυξεν ὡς τὸ πρῶτον τῆς καὶ κύριον βῆμα ἐν τῇ ἐξευγενίσει τῶν ψυχῶν ἢ χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, δι' ἣν τὰ παιδιά εἶνε τὸ φύραμα συνάμα καὶ τὸ προζύμιον ὄλων τῶν καλῶν ἐλπίδων της, ἰδοὺ σήμερον καὶ αὐτῶν τῶν κομμουνιστῶν καὶ μπολοσεβίκων καὶ ἄθῶν ὑστεροῦσα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι!...» Ἄλλ' εἶνε τῶσων διδασμάτων μεστὴ ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ τοῦ διακεκριμένου πρωτοπρεσβυτέρου ὁμιλοῦντος ἀπὸ πείρας μακρᾶς, ὥστε θεωροῦμεν καθήκον νὰ παραπέμφωμεν πάντας τοὺς ἐνοριακοὺς ἱερεῖς εἰς τὸ φύλλον τοῦτο τῆς «Καινῆς Κτίσεως» διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσουν ὁλόκληρον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἁ. Ἱερὰ Σύνοδος συνεκρότησε τρεῖς συνεδρίας κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ὧν τὴν μίαν δικαστικὴν. — Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θερησκευμάτων παρέμεινε καὶ ἐν τῇ νέᾳ Κυβερνήσει τῇ ἀναλα-

βούση ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὰ καθήκοντα αὐτῆς ὁ κ. Θ. Νικολοῦδης.

—Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας οἱ λεγόμενοι παλαιο-μερολογῖται ὑπέβαλον αἰτήσεις ζητοῦντες τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τετάρτης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέδωκε πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐξῆς δέλωσιν: «Ἡ Ἀ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐξετάσασα μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς ὑποβληθείσας εἰς αὐτὴν αἰτήσεις περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο, κριθὲν καὶ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ γνώμην καὶ ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκφραίνει τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἀ. Ἱερᾶς Συνόδου, ἅτε ἐκπροσώπου οὐσίας τῆς Ἱεραρχίας, ἐπιφυλάσσεται δὲ προσεχῶς εἰς πρώτην συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸς συζήτησιν καὶ λήψιν ἀποφάσεων». Ὡσαύτως εἰς ἄλλους πάλιν ἡμερολογίτας ὑπέμνησε τὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνακοινώσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐξ ἀφορμῆς ἀνακριθειῶν τοῦ κ. Βοκοτοπούλου.

—Κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίαν τῆς Ἀ. Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεγνώσθη ἡ Ἐκθεσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Ἀντωνίου περὶ τῆς ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Α. Βασιλοπούλου μνηύσεως κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τελέσει παρονόμων γάμων ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Κατὰ τὸ συμπέρασμα τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένων καὶ ἐκ τῶν συνημμένων ἐγγράφων, οὐδεμία ὑφίσταται βάσις κατηγορίας ἐναντίον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, οὐδὲ τῆς ὑπηρεσίας, οἵτινες καὶ εἶναι ἐν ἀπολύτῳ τάξει. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέρριψε τὴν μήνυσιν ὡς ἀβάσιμον.

—Συμφώνως τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐπανῆλθον ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ περὶ Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων Νομ. Διατάγματος περὶ Ἐνοριῶν καὶ Ἐνοριακοῦ Κλήρου τοῦ ἔτ. 1923. καταργηθειῶν τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμβρ. 1926 Νομ. Διατάγματος.

—Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἀ. Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως μετὰσχῃ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τῶν δαπανῶν τῆς κατασκευῆς Ἁγίου Μύρου ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ. Πρὸς τοῦτο δὲ θὰ περιαχθῇ δίσκος εἰς πάντας τοὺς ναοὺς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θὰ ζητηθῶσι παρὰ τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμείου ὑπὸ τῶν Ἑγουμενοσυμβουλίων σχετικαὶ πιστώσεις.

—Προτάσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀπεφα-

οίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως τηρῆται ἐν τοῖς Ἀρχείοις Αὐτῆς Ἱερὸς Κώδιξ (Μητροῶν) περιέχον συντόμους βιογραφίας τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅπως ἐτησίως τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυρινῆς τελεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μνημόσυνον πάντων τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιερατευσάντων ἐν αὐτῇ. Ὡσαύτως προτάσει τοῦ Σεβ. Μονεμβασίας ἀπεφασίσθη ἵνα ζητηθῇ παρὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐξειδικασμένον μέρος ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν πρὸς ταφὴν τῶν ἐν Ἀθήναις ἀποθνησκόντων Ἀρχιερέων.

—Ἀπὸ τῆς προπαραελθούσης Πέμπτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκτὸς τῶν κατὰ Δευτέρα ἐν αὐτῇ ὁμιλιῶν ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Παπακώστα διωργανώθησαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀπολογητικαὶ Ὁμιλίαι μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Π. Τρεμπέλαν χάριν κυρίως τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ συρροὴ ἀκροατῶν εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐγένετο σκέψις περὶ εὐρέσεως μεγαλυτέρας αἰθούσης. Ὡς τοιαύτη πρὸς τὸ παρὸν προεκρίθη ἡ τῆς Ἐταιρείας τῶν φίλων τοῦ λαοῦ. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἠὲ χαρίστησε τὸ προεδρεῖον διὰ τὴν πρόθυμον παραχώρησιν τῆς αἰθούσης.

—Ἀνηγγέλθη ἐκ Καβάλλας πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καβάλλας καὶ Νέστου κ. Χρυσοστόμου ἡ ἐξῆς ἔκνομος καὶ σκανδαλώδης πρᾶξις προσηλυτισμοῦ, λαβοῦσα χώραν ἐν Τήνῳ καὶ Θεσσαλονίκῃ καὶ ἥς θύμα ἔπεν ἀνήλικος κόρη μιᾶς τῶν ἀρίστων τῆς Καβάλλας οἰκογενειῶν. Ἡ Πηνελόπη Στεργίου Φέσσα, κόρη ὀρφανῆ πατρὸς, ἀνήλικος, μόλις ἤδη δεκαεπταετίας, ἐστάλη πρὸς διαιτίαν εἰς τὴν ἐν Τήνῳ Μονὴν τῶν Καλογραιῶν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης. Ἐκεῖ ὅμως περιπλακεῖσα εἰς τὰ ἐπιτηδεῖως στηθέντα δίκτυα τοῦ προσηλυτισμοῦ ἠσπάσθη τὸ λατινικὸν δόγμα κρύφα καὶ ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ συγκαταθέσεως τῆς φυσικῆς κηδεμόνος τῆς καὶ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Καβάλλας καὶ χωρὶς νὰ τηρηθῶσιν αἱ διατάξεις τῶν κειμένων νόμων, πρὸς μέγα σκάνδαλον τῆς Ὁρθοδόξου κοινωνίας. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ ἔσπευσεν ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἀνεκάλεσεν αὐτὴν εἰς Καβάλλαν καὶ ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Μητρόπολιν καὶ πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς τῆς προσεπάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ἐνῶ δὲ ὑπῆρχον ἐλπίδες ὅτι ἡ κόρη θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἐγινώσκετο αἴφνης ὅτι ὁ ἐκ Γιαννιτῶν λατῖνος ἱερεὺς Βασίλειος Ροῦσος ἐν τῇ ἐν

Θεσσαλονίκη Chap. de Calamaria ἔστειψεν αὐτὴν κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μιχαὴλ Δήμα, ἐκ Καβάλλας ἐπίσης ὁρωμένον, χωρὶς νὰ ἀποταθῆ εἰς τὴν Μητρόπολιν, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὁποίας ὑπάγονται ἀμφοτέρω οἱ μελλόνυμφοι καὶ χωρὶς κἀν νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν κατὰ τὸν νόμον ἀπαιτουμένην συγκατάθεσιν τῆς κηδευμονευούσης αὐτὴν μητρὸς τῆς. Αἱ πράξεις αὗται τοῦ τε εἰρημένου ἱερέως καὶ τῶν ἐν Τήνῳ καλογραιῶν, ἀντιβαίνουσαι εἰς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους καὶ συνεπαγόμεναι καὶ ποινικὰς εὐθύναι, ἀνεστάτωσαν τὴν κοινωνίαν Καβάλλας καὶ ἐδημιούργησαν ἐν αὐτῇ ἐπικίνδυνον ἕξαψιν πνευμάτων, ἐναντίον τῶν διαφθορέων τῶν συνειδήσεων ἀνγλικῶν κορῶν.

—Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐν τῷ ναϊδρίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας», ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου ΚΠόλεως, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν, μεθ' ἣν ὠμίλησε πρὸς τοὺς συνελθόντας φοιτητὰς τῆς Θεολογίας περὶ τοῦ Μ. Φωτίου.

—Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ Τύπου διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς ὁργανώσεως «Ζωὴ καὶ Ἔργασια» (Life and Work) δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν κ. Ἀμίλκαν Ἀλιβιζάτον, μέλος τῆς Διεθνοῦς ταύτης Ἐπιτροπῆς, εἰδοποίησεν ὅτι τὸν προσεχῆ Μάϊον ἐν Κολωνίᾳ τῆς Γερμανίας θὰ γίνῃ Διεθνὴς Ἐκθεσις Τύπου, τῆς ὁποίας σπουδαιότατον Τμήμα θὰ ἀποτελέσῃ ὁ ἐκκλ. καὶ θρησκευτικὸς Τύπος. Οὗτος συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἐκδοτῶν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων θρησκευτικῶν περιοδικῶν ἀπετάθη πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις διὰ τὸν διακανονισμόν τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Τύπου ὥρισεν Ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας Ἀμβροσίου, κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Παναγ. Μπρατσιώτου, καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, Μιχαὴλ Γαλανοῦ, Πανόσ. Πρ. Καλλιοντζῆ καὶ Ἰωάννου Παπαδοπούλου. Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἐνιαίαν ἐμφάνισιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Τύπου ἀπετάθη πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰς ἄλλας αὐτοκεφάλους Ἑλληνικὰς Ὁρθοδόξους Ἀρχιεπισκοπὰς εἰδοποιούσα αὐτὰς περὶ τῶν τῆς Ἐκθέσεως καὶ δηλοῦσα ὅτι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν θὰ ἀντιπροσωπευθῶσι ἄπ' εὐθείας ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἐκθέσει εἶναι πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν παρ' αὐτῇ ἀντιπροσωπεΐαν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Πράγας ἐδημοσιεύθη ἡ πρὸς

τὸν καρδινάλιον Γκιάσπαρι ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μπένες, δι' ἧς ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Τσεχοσλοβακίας ἐπιβεβαίωσεν τὴν ἐπελθούσαν μεταξὺ τῆς Τσεχικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βατικανοῦ συμφωνίαν διὰ τὰς σχέσεις τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τοῦ Βατικανοῦ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναγόρα, Αἱ ἱεραὶ μοναὶ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν γένει καὶ αἱ πρὸς τὸ ἔθνος ἀνεκτίμητοι ὑπηρεσίαι αὐτῶν. Ἀθήναι 1927.—Τὸ λαμπρὸν ἔργον κοσμεῖ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Γκρῦξη «τὸ κρυφὸ σκολελό».

Ἄννας Κατσιόρα. Ἐπιστήμη καὶ Κομμουνισμός Ἀθῆναι 1928.

Ἑλμίνας Παντελάκη. Ἀνατροφή τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας. Ἀθήναι

—Ἐξετυπώθη εἰς δύο τεύχη ὁ Β'. τόμος τοῦ «Κυριακοῦ» τοῦ Σεβ. Μητροπ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας *Τιμοθέου*. Δημοσιεύομεν τὰς προτασσομένας εἰς τὸ Α'. τεύχος ὁδηγίας, ἐν ταῖς ὁποίαις κατάδηλον γίνεται τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ χρησιμότης αὐτοῦ.

Τοῦ δευτέρου τόμου τοῦ «Κυριακοῦ» τὸ παρὸν τεῦχος τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων Κυριακῶν ὁμοῦ μὲ τὸ δεῦτερον τεῦχος τῶν ἑορτῶν εἶναι σύστημα διδασκαλίας ἐρμηνευτικῆς καὶ ὁμιλητικῆς ἐν τῷ ναῶ πλήρες δι' ὅλον τὸ ἔτος. Ὁ Ἱερεὺς Ἐφημέριος θὰ τὸ ἔχη πρόχειρον βοήθημα νὰ γινώσκῃ καὶ νὰ ἐννοῇ τί ἀναγινώσκει, ἀπαγγέλλων μεγαλοφώνως, κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ὁ Ἱεροκλήρῃς θὰ λάβῃ ἰδέας καὶ γνώσεις πρὸς καταρτισμὸν τῆς ὁμιλίας, μὴ δυνάμενος πάντοτε νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ βιβλιοθήκην. Ὁ διευθυντὴς Ἱερατικῆς Σχολῆς θὰ ἔχη ἐν βοήθημα ἐπιστημονικῆς βάσεως. Ὁ καθηγητὴς τῶν Ἱερῶν ἐπίσης. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιερεὺς, ὁ λησμονῶν εἰς τοὺς διοικητικούς περισπασμούς, τοὺς ποικίλους καὶ θλιβερούς, τοὺς ἐκπλήττοντας τὴν μνήμην, θὰ ἔχη μίαν ὑπόμνησιν πρὸς ἀναπόλησιν. Καὶ ἡ οἰκογένεια θὰ ἔχη τὸ βιβλίον τῆς ἠθικῆς οἰκοδομῆς ἐντρυφῶσα κατὰ τὴν Κυριακὴν εἰς πολλὰ καὶ ποικίλα διδάγματα καὶ κατὰ πᾶσαν, δύναμαι νὰ εἶπω, Κυριακὴν καὶ Ἑορτὴν σωματικῆς ἀργίας μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐρμηνευτικῆς μελέτης καὶ τῆς ὁμιλίας, ἐγκύπτουσα εἰς τὰς *Μελέτας* τὰς ὁποίας θὰ εὐρίσκῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ τεύχους τῶν Ἑορτῶν. Αἱ μελέται αὗται ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν. Διὰ τῶν μελετῶν τούτων καταδεικνύεται πῶς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἐξημερώνει καὶ ἐκπολιτίζει καὶ ποῖος εἶναι ὁ χριστιανός, ὁ πλούσιος εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ Οὐρανοῦ, πῶς δύναται ἡ οἰκογένεια νὰ ἦναι παράδεισος καὶ οὐχὶ κόλασις, πῶς ἡ κοινωνία νὰ ἦναι κοινωνία ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ θηρίων μὲ προσωπίδα ἀνθρώπου. Ἰδίως αἱ δύο ἐκτεταμένα μελέται περὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς καὶ περὶ τοῦ *Φαρισαισμοῦ* πρέπει νὰ γείνουν κτῆμα παντὸς χριστιανοῦ καὶ χριστιανῆς, διότι τότε θὰ δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐννοῶσι τὰ θεῖα τοῦ Εὐαγγελίου ῥήματα.

Πᾶσαι αἱ ὁμιλίαι διαρκοῦσιν ὅσον καὶ τὸ «*Κοινωνικόν*». Οἱ αἰδεσιμώτατοι ἐφημέριοι δύνανται ζῆλον καὶ θέλησιν

πίστεως ἔχοντες. νὰ εὐρίσκωσι τὸν εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον χριστιανόν, τὸν ἱκανὸν νὰ ἀπαγγέλλῃ ρητορικῶς τὴν ὁμιλίαν ὄλων τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν Ἑορτῶν. Καὶ ἐν ἐλλείψει τοιοῦτου χριστιανοῦ οἱ ἴδιοι νὰ ἀπαγγέλλωσι μετὰ τὸ Ἐθαγγέλιον τὴν ὁμιλίαν ρητορικῶς. Εὐρίσκεται τὸ ὄλον ἔργον παρὰ τῷ κυρίῳ Ἑμμανουὴλ Φαρλέκα ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἀναπλάσεως». Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 7, Τιμᾶται δραχμὰς πεντήκοντα (50).

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Τὸ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμεῖον διακηρύττει ὅτι τὴν 1ῆν Φεβρουαρίου ἡμέραν τρίτην καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ὀρισθησομένης ὑπ' αὐτοῦ πλειοδοτικῆ δημοπρασίᾳ ἐκποιήσεως ἱερῶν ἀμφίων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου 1928
(ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖου)

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Λαύρας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν ὁμοπρασίαν δεκαετοῦς μὲν ἐνοικιάσεως οἱ ἐν θέσει «Ἀμπελική» ποτιστικοὶ ἀγροὶ πενταετοῦς δὲ τοιαύτης τὸ θερινὸν λειβάδιον ἐν Ἀμπελικῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται τὴν 19ῃν Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν μ. μ.—4ην μ. μ. ἐν Μαζεϊκοῖς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Φωκίωνος Κατεῖνη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ. Ὅροι συγγραφῆς καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία παρὰ τῷ εἰρημένῳ Συμβολαιογράφῳ καὶ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μανῇ ἁγίας Λαύρας τῇ 31ῃ Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμ(λι)ον τῆς Ι. Μονῆς Ἀμπελακιωτίσης (τέως Κοζίτσης) Ἀγ. Πολύκαρπος προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτ. δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ παρὰ τὸν ποταμὸν Κότσαλον κείμενος ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς μὲ πρῶτην ἔτησίαν προσφορὰν δρχ. τεσσάρων χιλιάδων (4000). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται τῇ 26 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐν Κοζίτση καὶ ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου Κοινότητος Κοζίτσης καὶ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ τῶν Ἡγουμ(λι)ῶν τῆς Μονῆς καὶ συμφώνως τοῖς ὁροις ὑποχρέωσεων κατατεθειμένοις ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ Κοινότητος Κοζίτσης. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκα οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ τὴν 4 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἄνευ νέας προκηρύξεως καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς γενομένης προσφορᾶς. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἀμπελακιωτίσης τῇ 28 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν Κοινότητος Πυλείας τὰ ἐξῆς σφάγια τῆς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ συμφώνως τοῖς ὁροις συγγραφῆς κατατεθεισομένης ἐνώπιον τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν δημοπρασίαν Συμβολαιογράφου Χαιρωνείας ἀρμ. Δαλαμάγκα. 1) Δέκα τράγοι καὶ 2) Τριάκοντα βιτούλια μὲ τοὺς ἐξῆς ὁρους καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ

τελευταίου πλειοδότου, Οὗτος δέων νὰ προσφέρῃ ὡς πρῶτην προσφορὰν Δραχ 750 κατὰ κεφαλὴν τράγου καὶ δραχ. 300 κατὰ κεφαλὴν βιτουλίου. β) ἴσχει προκαταβάλλει ἅμα τῇ ἀναδείξει του ὡς τελευταίου πλειοδότου τὸ 1)10 τῆς συνολικῆς ἀξίας τῶν ἐκποιουμένων καὶ ἅμα τῇ ἐγκρίσει τῶν πρακτικῶν δημοπρασίας παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστ. ταμεῖου τὸ ὑπόλοιπον τοῦ τιμήματος. γ) ὡς ἐγγυοδοσίαν θέλει προσκομίσῃ ἀξιόχρεον ἐγγυητὴν καὶ δέων νὰ μὴ εἶναι ὀφειλέτης τῆς μονῆς. Καὶ προσκαλοῦνται οἱ βουλόμενοι, ἴνα προσέλθωσι κατὰ τὸν ὀρισθέντα τόπον καὶ χρόνον καὶ συναγωνισθῶσι. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἱερουσαλὴμ 2 Φεβρουαρίου 1928.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σηλαίου διακηρύσσει ὅτι. Ἐκτίθεται διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας εἰς διετὴ ἐνοικίασιν τὸ θερινὸν Λιβάδιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κιράκαλη». Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Γρεβενοῖς τὴν 19ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 - 12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γρεβενῶν κ. Χρήστου Ἀκτουλῆ, τοῦ Οἴκου ομικοῦ ἐφόρου, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν. Οἱ ὁροι συγγραφῆς ὑποχρέωσεων εὐρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Γρεβενῶν ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γίνωσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σηλαίου τῇ 31 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης διακηρύττει ὅτι τὴν Κυριακὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐπὶ μίαν διετίαν ὁ ἐν Παλαιοκάστρῳ ὑδρόμυλος, ὡς καὶ ἡ ἐκεῖ εὐρισκομένη ἀποθήκη, κτήματα τῆς Μονῆς Κορώνης. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Καρδίτση καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κορώνης τῇ 27—1—28.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαυροματιῶν δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς μισθώσεως ὁ ὑδρόμυλος «Διάκος» τῆς περιφερείας Μαυροματιῶν τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 - 12ην τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Πετρίλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὁροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 διακηρύξεως, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γίνωσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 5 Φεβρουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταγιάδων δηλοποιεῖ ὅτι τὴν 12ην, 19ην καὶ 26 Φεβρουαρίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 - 12 π. μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπον πλειοδοτικῆς δημοπρασίας περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιοῦματος ὕλοτομίας α) 24.000 ὀκάδων ξυλανθράκων ἐκ τοῦ δάσους Σταγιάδων καὶ β) 20.000 ὀκάδων ξυλανθράκων καὶ 1000 ζυγίων καυσοξύλων ἐκ τοῦ δάσους Τσουγοούρου τῆς ἁνω Ἱερᾶς Μονῆς τῶν ἐτῶν 1927 καὶ 1928. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Σταγιάδων τῇ 30 Ἰανουαρίου 1928.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθήναι